



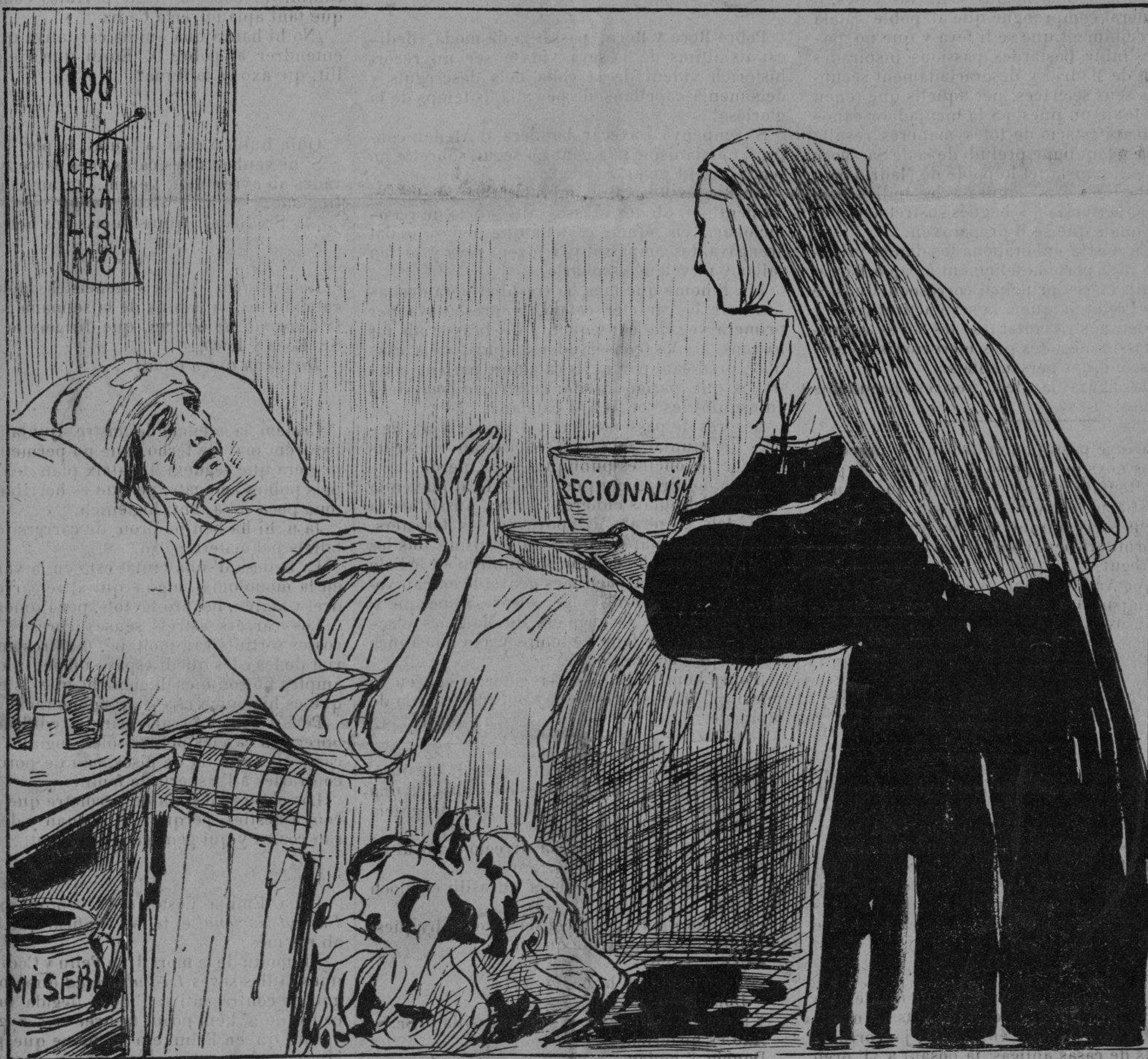
Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—A una noya com moltes, (poesia) per Xiribiribich.—La primera comunió, per Manxiula.—A Joan Prat Vila. Sonet, per Joseph Vila.—Cartes de fora, per Un Barretinayre Voltreganés y Un Tarrassench.—Epigrames, per Pilaquenomveus.—A la vora del foch.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

¡POBRA ESPANYA!



Probi aquesta medecina servida per la Fé y potser s' adobará.

Sr. Governador, Sr. Alcalde, Sr. Capitá General, Sr. Bisbe: LA BARRETINA los fa á saber que, ab motiu dels *Cinematógrafos*, s' exhibeixen verdaderes putineries com may ningú en cap espectacle s' havia permés, ni en temps revolucionari.

S' está corrompent, á les vostres y nostres barbes, á tot lo jovent del modo més indigno: basta veurer los títols de les obres que s' exposen, pera enrajolar la cara de qualsevol polissont.

Si vostés se desvetllen pera perseguir lo que destrueix y honren lo que enalteix ¿cóm es que permeten aquesta propaganda pornográfica, única que immediatament corromp y destrueix tot lo noble y digne?

DE TOT ARREU

Al crit de «Visca el noble poble catalá» s' despedí l' insigne Polavieva! Y es que ab lo conexement que té dels homes y de les coses, l' ilustre general compregué que al poble catalá debía lo recibiment que se li feya y que no pogueren deslluhir bastardes passions inspirades pel govern de Madrid y desgraciadament secundades pels seus secuaces; per aquells que tenen ó esperen tenir un puesto á la menjadora canovista. La manifestació de totes maneres resultá espléndida y fou digne prelude de la de Saragoça y de la que li hauria fet lo poble de Madrid si l' general, obedient com sempre á les indicacions dels seus superiors, no s' hagués sustret á les jornades triomfals que se li preparaven.

¡Rebin la nostra enhorabona los dignes iniciadors de la idea portada feliçment á cap á Barcelona, y quin mérit principal correspon á nostre venerable Prelat, ja que á la seva actitud recta y decidida deu nostra ciutat que les seves aspiracions no fossin ofegades pels mercenaris de certes microscópiques personalitats.

¡Migrada figura la dels nostres pretinguts grans homes!

Lo diumenge passat cumpliren ab lo precepte Pascual los noys de la presó. Lo Patronat els prepará, com teniam dit, ab lo cuydado que requereix aquest acte, arribant fins al sacrifici de tornar los seus socis durant tota la nit en lo seu mateix dormitori per si algún servey se 'ls hagués ocorregut.

Lo senyor Alcalde doná una mostra de la seva pietat acompanyant á la Santa Taula á n' els pobres reclusos, que foren obsequiats després ab un bon esmorsar.

Lo Centre d' obrers de St. Pere Claver que dirigexen los joves congregants de la Inmaculada Concepció y St. Lluís Gonzaga, tingué sa festa anyal en lo saló d' actes del Colegi del Sagrat Cor de Jesús. Les families dels socis alternant ab les dels protectors y les dels congregants eran un testimoni patent de lo que es la germanó cristiana, inspirant al Rvnt. P. Rector del Colegi, sentides frases d' encoratjament per tots.

La sessió fou molt divertida y l' programa variat. Hi hagué música, declamació de poesies; experiments físichs y l' coro del Centre obsequiá á la nombrosa concurrència ab l' execució de dos pessas del seu repertori.

Conexem el fet d' un anticuari que resideix en lo Centre de nostra ciutat que per tots els medis que la cobdicia li dona á entendre, ja corrompent criats de casas antigas, ja posant á vil preu objectes quin valor desconexen los seus propietaris, procura arrambar ab tot lo que li fa sed.

Fins s' ha dirigit á Rvnts. Párrocos oferintlosli comprar ó sustituir per altres, ornaments sagrats, cuadros, imatges, etc. Doném la veu d' alerta perque 's tracti aquest aucell com se mereix y no 's dexi enganyar ningú.

Lo Cardenal Jacobini está al frente d' una Comissió que s' ha organiat á Roma, per promoure un gran acte de fé y amor á Jesucrist Redemptor de l' humanitat, al començar el sigle vinent. S' está trevallant ja per fundar en tots los païssos comissions encarregades de entendrers ab lo Comité Central per portar lo plan á la práctica.

La premsa francesa s' ocupa de la següent declaració del protestant Mr. Grosclaude: «Les missions protestants son los majors enemichs de la influencia francesa en les colonies.»

Tant cert es que nacions protestants com Alemanya, Inglaterra y Holanda, no posen obstacles en llurs colonies á la predicació y ensenyança del Catolicisme.

El proxím Congrés Eucaristich internacional tindrà lloch en Paray-le-Monial el día 20 del mes de Septiembre d' enguany.



Pobre Roca y Roca, passat ja de moda, dedicat als últims de la seva vida á ser un recort històrich vident de la colla dels descreguts y dels menja capellans de per allá 'ls temps de la gloriosa!

S' empenyá á axecar bandera al Ateneu contra 'l Catalanisme y la gent no seguí, sobretot no seguí la gent jove.

En Roca y Roca ab la mirada fosca, ab lo cap despentinat, ab los brassos alts, ab tó de revolucionari, en aquell castellá que Deu li ha dat arengava descompassat y 'l jovent reya y lo feu callar y ni volgué escoltarlo.

Ell, l' home que mes ha trevallat pera desnaturalisar lo caràcter catalá, 's presentava per primera vegada consegüent, de brasset ab los masons, ab los conservadors, ajudat dels castilas, predicant contra 'ls catalans, parlant contra 'ls que parlan catalá: *vuestro idioma*, deya enfosquint les vocals á la catalana.

Després de passarse dias y dias escrivint, després de muntar tota una oficina ab empleats trets de les oficines públiques y tot, perdé.

¿Pero no dirian perque perdé? L' ajudaven la colla dels diputats cuneros, tenia l' aussili de la taifa dels empleats, l' apoyaven los forasters, vingueren á votar contra 'l Catalanisme tots los naturals enemichs de Deu; se reuniren en lo Saló de Càtedres del Ateneu mes gent que en cap votació... donchs perdé... per sorpresa, perque s' havian anunciat als primers de Maig les eleccions; perdé per falta de temps y axó ho califica de trampa electoral!!

¡Pobre home! Ell, l' ex-regidor, elegit en lo colegi n.º 76, districte de la Concepció, parla de tupinades

Volen una escena d' axó de les tupinades?

Donchs es lo dia avans de les eleccions, en una certa casa d' un candidat en l' any de gracia de... no ho vulgui saber.

—En qué quedém; hi ha arreglo ó no hi ha arreglo?

—Ja veurá, es precis que s' encasilli en lloch del Sr. S. lo Sr. P.

—Be, pero lo Sr. S. es conservador. Ab aquesta condició hi ha arreglo que si no...

—¿Qué, si nó?

—Qué sinó no n' hi ha.

—Donchs bueno...

Y s' encasilla lo Sr. P. y 's desencasilla lo Sr. S. Axó es històrich.

Donchs l' endemá comensava la comedia.

Era en lo Colegi n.º... (vaja no ho posém) del districte de idem.

La taula dels interventors, la urna, la renglera de senyors sérios, tot á son lloch.

Entra un dels de la roda.

Un interventor, persona decent, s' axeca enfadat:—¿Per qui m' han prés á mi? ¿Qué s' han pensat?

—Pero Sr. Agustí, pero Sr. Agustí: ¿Qué no li ha dit res lo Sr. Candidat? (lo nom del candidat se callá) Jo tinch ordre de dexar votar per vostés á qui vulguin.

Lo interventor decent s' enfada, lo president s' amohina y envian á cercar al... al candidat, que intenta arreglarho tot.

Jo no sé si l' arreglo 's va fer; lo que sé de cert que 'l candidat sortí regidor.

* *

Donchs, com deyam, diu *La Esquella* que les eleccions del Ateneu 's feren ab trampa...

* *

Aquell senyor *melifluo*, que la Publicitat casi adora, parlá á Cádiz y digué unes coses ¡Válgans Deu! Per mostra: que Espanya es *infalible, impecable, inmortal, ceñida por la luz increada...* y altres desatinos que no sé si son heretjies ó tonteries. Axó sí, fou aplaudit frenéticament, tantes voltes y tant repetides, que tingué de suspendrer lo discurs *para dejar desahogo al entusiasmo*.

Quan anavam á la Universitat, voltava per allí un infelís (y per cert deya qu' habia estudiat ab en Castelar) que 'ns divertia ab discursos declamatoris que sempre acabava ab gran énfasis, demanant *los fueros del radio UNIVERSARIO*. ¡Pobre home! fa temps que no 'l veig; però en cambi, 'm consola llegir párrafos com aquells que tant aplaudiren á Cádiz.

¿No hi haurá una ànima caritativa que li fassi entendre al pobre D. Emili que s' en vagi al llit, qu' axó es la lluna?

* *

Quin bullit á casa la Ciutat, fa por!

S' hi veuhen unes cares mes farrenyes y colorades ab ayres de... veyam, veyam com anirá 'l tinglado.

¡Ay Sr. Nadal, quins morts vos heu carregat!

* *

Recomaném á tots els ateneistes catòlics anticatalanistes, la lámina de la setmana passada de la *Camama de Gracia*, que dirigeix lo seu aliat Sr. Roca y Roca.

Dime con quien andas...

* *

Cridém la atenció de nostre Ajuntament y no pararem may de ferho, que no permetin de cap manera que seguexi 'l mateix plan de l' enxanxe pels pobles agregats, perque es horrible, monótono poca solta, anti higiénich.

Ja n' hi ha ben bé prou de carrers tots iguals taltats pel mateix patró.

La bellesa d' una ciutat está en la varietat, no en la monotonía, algún qu' altre carrer llarch, dret y ample, be; pro no tots, per l' amor de Deu.

Los carrers estrets sense arbres y torts ab cossos sortints van molt bé, mentres en l' interior de les isles quedi espay suficient; los carrers amples no son mes higiénichs que 'ls estrets, lo que es higiénich es evitar aglomeracions.

Pensis també en afavorir les edificacions per obrers ab casetes petites soles, fugint d' aquestes cases ab infinitat de pisos, cau de porqueries y contraries á l' esperit de familia.

Los obrers no s' ha de permetre que 's tractin com á besties, perque s' hi tornan y després tiran cosses y qui gemega ja ha rebut.

* *

Dona Emilia Castelar es veu qu' axó de la *Unidad Nacional* el té tan capficat que no pensa ab res més.

Ab motiu de la mort d' en Felí y Codina, porta unes ratlles seves *La Publicidad* que son un seguit de contrasentits: l' hem llegida mes d' un cop y no n' hem pogut treurer ni l' aygua cuyt.

Diu: qu' en Felíu era un home que portava á la escena les *costumbres y tradiciones de las regiones*, que es l' únich que 's deu guardar, pro sempre dintre la unitat de la Patria, dintre la

unitat de código, leyes y lengua, dejando los dia-
lectos.
«En qué quedém? Sra. Eminencia, s' han de
conservar les *costumbres y tradiciones regionales*
pero con un solo código... es á dir, imposant al-
tres costums, altres lleys, y... Sr. Tribuno: ¿qué
hi ha res mes tradicional que la llengua d' una
regió, que vosté ab la seva costúm de falsejar, ó
millor, de ignorar la historia, califica de *dialecto*?
Y ab quin dret se treu, si com diu vosté, s' ha
de conservar? Com pot ser, treurer y conservar
una cosa á la vegada?»

* *

El director de *El Noticiero* acudí á l' estació
per despedir al general Polavieja. Suposém que
aquest pas fou un acte de desagravi per l' incali-
ficable article publicat per aquell marxant de
notícies la vigília de l' arribada del vencedor de
Cavite.

Si no fos així... pitjor per ell.
Comprenem que *La Publicidad* que, mes ó
menos vergonyant, es orgue de la masoneria
regategés els mérits, á qui tants grans colps
pegá á la secta en lo territori Filipino, pró que
pel lucro dels miserables *cinch céntims* entrin
en un periódich totes les opinions com en la
romana del diable... no fa *guerrero*.

Esaü vengué lo dret de primogenitura per un
plat de llentilles. D' altres n' hi ha que venen
la seva opinió per 5 céntims!

* *

Una vegada hi havia un mestre que á la cuenta
profesava la teoria de que *la letra con sangre*
entra. Lo cert es que dit mestre va dexar un fill
ab quin cervell (ab tot y ésser de sabi,) no en-
tran moltes coses vulgars sino ab sang dels al-
tres.

Després dels morts y ferits que portém á Fi-
lipines, sembla qu' ha arribat á comprendre
D. Antoni Cánovas la conveniencia de que 'ls
empleats que hi hagi allí conequin l' idioma ta-
galó. Per lo que hi anavan molts, no 'ls hi feya
cap falta; pero pels que volen cumplir, ens
sembla molt estrany que no se 'ls hagi ocorregut
fins ara.

* *

Pero escolti, D. Antoni: ¿qué no som de Deu
nosaltres, ó be la sang vessada no dona pera
mes lletra? ¿Vol dir que no fora bo y fins neces-
sari que tots los governadors; jutges, magistrats,
etc. etc. y fins los municipals y burots que ve-
nen á Catalunya sapiguessen lo catalá?

Si'n dupta, fassi la proba: prengui un criat
que no l' entengui á vosté ni vosté á éll, y al
cap d' una temporada sabrá dirnos si tenim
raió.

Perque, desenganyis: los empleats, desde l'
president del concell de ministres, fins los vi-
gilants de primera, cobran pera servir al país;
son criats que tenen obligació d' entendre al
amo.

* *

Es innegable que Barcelona te la sort de con-
tar entre 'ls seus fills un gran nombre d' ar-
quitectes distingits. Pot ser com cap mes capital
del mon. Pero axó que ho sabem uns quants,
públich y 'ls forasters que 's passegen per
Barcelona, no se 'n adonen gens ni mica.

La rahó es ben senzilla. Los particulars, al
encarregar lo plano d' una casa demanan molts
dossos, ab moltes finestres, per treuren molt llo-
guer y es clar, encara que l' arquitecte vulgui,
no s' hi pot lluhir gayre y quan lo Ajuntament
l' Estat han de fer un edifici, palau ó monu-
ment, casi 's pot dir que sempre ho encarrega
algun individu de les oficines que acostumen
haberhi entrat perque antes anava al cassino
públich. Aixís se comprén que l' públich xiula
cada vegada que s' adona d' un nou monument,
andelero, font, etc. etc.; y ells tant trempats no
se 'n adonen é hi tornen. L' arch triunfal de la
plaga de la Pau que l' Ajuntament axeca en ho-
nor d' En Polavieja es una prova de lo que de-
mora y un colmo per lo bunyol. Bunyol es lo fer
parodia d' un arch que al cap de dos dies
En Polavieja havia de veurer de debó á Madrid.
Bunyol, perque la seva forma xata y color ne-
gre y trist no tenia relació ab lo dia de festa
que s' volia celebrar y encara més bunyol, per-
que no estava acabat y tot plegat resultava un
munt de escombraries. Hi ha qui diu que d'

aqueu fracás no 'n te la culpa l' arquitecte mu-
nicipal, sino un *acaudalado banquero* president
de moltes societats de les que pagavan la cosa,
y com que qui paga mana, lo *banquero* va ma-
nar que 's fes aquesta copia y l' arquitecte mu-
nicipal va estripar lo seu projecte, ajupí 'l cap
y obehí, que d' axó sí que 'n sap.

A UNA NOYA COM MOLTES

Lema: Carnestoltes de tót l' any.

Jo no sé com ets,
¿qué 'n traus de pintarte?
no 't fa lo color
adquirir cap gracia.
Ni 'ls ulls t' engrandeix,
ni 'l nas te rebaxa
ni la boca 't fa
més perfeccionada.
En lo món no he vist
cara més estranya
y d' imperfecció
crech que cap ni manca.
Es inútil tot;
ta morenó es tanta
que fins la farina
se t' hi torna parda.
Per enganyarne un
vas tant eleganta,
que ja en lo vestir
gastes tant com guanyes,
y 'l ventrell després
que vaja com vaja:
si no pot sopar,
no 's mor per un ápat.
Gens lletja no 't trob'
qui de lluny t' aguayta;
tant mona com vas
y ab la sal que gastes;
pro si un atrevit
segueix tes petjades,
quan de front te veu
fuig, tot persignantse.
Quantes coses fas
perque semblis maca:
son tants arguments
per fens fer rialles.
Com en Carnaval
tot l' any portes máscara:
ves com l' altra gent
y no disfressada;
puig tots els fadrins
al véuret, esclamen:
«quin gall tant farsit
no fa pas per casa.»

XIRIBIRIBICH

La primera comunió

En Mero, lo *célebre Mero*, lo famós anticlerical
del carrer de 'ls Metges; en Mero, lo terrible sa-
bater president de la *Unió laica de pegots del pla*
de Barcelona; en Mero, l' infatigable lliure pen-
sador secretari del club *Garibaldi*; en Mero, final-
ment, l' empedernit masó, grau set y mitg de la
logia *Sanch y Fetge* estava l' altre matí furios, fu-
riósissim, trayent foch pe 'ls caxals y donantse
als dimonis, en la única part del cor no endimo-
niada encare... l' osset de la *música*.

Lo cas no era per menos. ¡Figurintse vostés...
La nit avans del día de... *autos*, surtint de la lo-
gia *Sanch y Fetge* ell y uns quants germans... en
masoneria, van dedicarse com de costum á cór-
rer tabernes. Y com lo masó no *quita* á lo borra-
xo, resultá que 'n Mero feu cap al lliit á les tres
de matinada, texint ab los peus més *esses*, qu'
en Roca ab la ploma, quan renta la cara als po-
bres y ensabona als richs.

S' ajassá com un tocino damunt del lliit y la
dormí llarga, molt llarga. Tant llarga que quan
lo sol lo tragué del jas feya tres hores que les sa-
bates l' esperaven.

Allavors cridá á la Marta, la sua muller. Cri-
dá també al Vicentó, lo seu noy, pero ningú li
contestá.

—Está clar, va dirse... La Marta deu ésser al
safreig y lo noy deu ésser á casa son amo.

Ab aquesta idea s' incorporá mandrosament.
Se vestia ab tota calma, quan de sopte 's fixá en
lo penja-robos y vegé les faldilles y el gipó de

cada día, de la seva dona... Obrí llavors la cala-
xera y en lo lloch de costum trobá que hi falta-
va la roba de les festes, de la Marta. Una sospita
crusá sa imaginació com un llampech. Sospita
que 's vegé confirmada quan després, sobre 'l
lliit del Vicentó, trobá plegades la bruseta y les
calses de treballar.

—Vóls-te jugar, va dirse En Mero, que aquest
gandulás y sa mare son á córrerla... ¡Oh y en
día de feyna!... ¿Ahont haurán anat tant empo-
laynats?... Prompte ho sobré, va afegir, y ab
quatre salts se plantá á la taberna del cantó,
pléna en aquella hora de parroquians que es-
morzaven.

En Mero s' arribá al taulell.

—Escolta, noy; digué al dependent. ¿A quina
hora ha surtit *la de casa*?

—Serien quarts de sis; respongué 'l minyó.

—¿Sola? . . .

—No; anava ab lo noyet; lo Vicentó.

—¿Mudats?...

—Mudats de festa... ¡Oh y que feyen d' alló
més patxoca!

—¿Y has pogut esbrinar ahont anaven?...

—Poch se n' ha amagat de dirho la vostra
dona...

—¿Ahón anaren?

—Duya 'l noy... ¡á fer la primera comunió!

En Mero va quedarse blanch com lo taulell
de marbre del mostrador. Aquella noticia 'l de-
xava anonadat. Ell, En Mero, lo lliure-pensador
de tota la vida, l' anticlerical furios, lo masó
empedrehit, tindre un fill qu' anava á fer la
primera comunió, y una muller que li acompa-
nyaval... Quina vergonya!... ¿Ab quina cara 's
presentaria als companys de la *Unió laica*, als
amichs del *Club* y als germans... del *Sanch y*
Fetge?...

¡Y la *ofensa* era públic!... Els homes qu' es-
morzaven á la taberna, tots ho havien sentit y
entre ells ja 's feyen la mitja rialleta. Fins un
més atrevit que 'ls altres, emprengué al masó
descaradament:

—Y donchs, Merol... Sembla que 'ls de casa
son de la *crosta de baix*, eh?...

—Sí... ¡Peró se 'n recordarán!

E ixqué furios de la taberna.

* *

Entretant, la Marta y En Vicentó ja havien
complert ab lo precepte pasqual. Tots dos res-
piraven alegría. La Marta, sobre tot, no hi veyá
de cap ull perque per una mare cristiana, no hi
ha satisfacció més gran que la d' arribar al jorn
de la primera comunió del fill de ses entranyes.
Lo pensament de que en aquell trós de carn,
posat per ella al món, també s' hi hostatjava un
Déu de cels y terra, la treya de tino. Y devota y
creyent com era son ánima senzilla, aquell mo-
ment de ditxa suprema, li compensava tot quan
havia suferit al costat del juheu de son marit.
D' allí en avant ja 's veyá ab més cor per sopor-
tar la creu que Nostre Senyor li havia imposat.
Sufriria 'ls insults d' En Mero; suportaria la dro-
peria del seu home que darrera 'ls clubs y les
societats els feya anar sense camisa. Treballaria
ab més delit al safreig rentant per *altri*. Tot, tot
ho sofriria mentres tingués la ajuda d' En Vi-
centó y 'l noy no fos un *heretge* com son pare.

Al Vicentó també la alegría li sobrexia del
rostre. Gracies als bons sentiments del amo fus-
ter ahon treballava y gracies als afanys de sa
mare... ja era un home, puig havia rebut á Nos-
tre Senyor. L' amo li havia regalat un vestidet
per les festes y además li havia pujat la setma-
nada fins á dos duros. ¡Ja era un home! Tot so-
vint se mudaría ab aquella roba tant *senyora*, y
ab uns quants del *Patronato Obrero* anirien á
rebre lo pá dels ángels.

Cada dissapte entregaría á sa mare deu pece-
tones, y aixís encar que 'l pare darrera ses falor-
nies, s' enderrerrís, al menys no passaríen mi-
seria...

Tot axó pensaren mare y fill, mentres una
riolera matinada del mes de Maig present tor-
naven desde la esglesia de l' Ajuda, á son rónech
piset del carrer de 'ls Metges.

* *

A la porta de l' escala, ja 'ls esperava en Me-
ro. Véurels y dexar aná 'l botet, tot fou hu:

—¿D' ahont ve 'l *senyorío* tant mudat en día
de feyna?... Potser es que vivim de renda y jo
no ho sabia...

—Si home, respongué la Marta, gracies á tu que matineges per guanyarnos 'l pa, oy?... Ve-yám! ¿Quants parells has fet avuy?

—Cap, ni un. No 'm ve bé 'l treballar, gaudu-
leuant els altres...

—Y si treballan encare menos, veritat?

—Be, fora rahons... ¡D' ahont veniu si 's pot saber?

—Val mes que no ho sápigues, perquè t' hi enrabiaries.

—Es que ja ho sé ¿enténs?... Veniu de posar-me en ridicol... Veniu de que us pentinin la llana... ¿Qué 'n trech de treballar contra 'l clero á totes hores, si 'ls de casa 'm trahexen?...

—Valdría mes que treballasses fent sabates... ¡Mes bon pel nos lluhiria!

—Donchs... ¡no 'm dona la gana! Cóm que tu ets una gata-moxa 't dexo estar. Pero en quant á n' aquesta ánima de canti, jo l' arreglaré... Vina aquí Vicentó... ¿Ahont has anat?

—A la primera comunió.

—Donchs ¡té!... ¡perqué te 'n recordes! Y clavá una tremenda bofetada al menut, afegintli: Y apa... ara cap á casa ton amo á treballar ¡gan-dull!

Per prompte que la Marta volgué interporarse entre pare y fill, no pogué evitar qu' aquest rebés la bofetada. Mes, allavors, ferida doblement en sos sentiments de mare y de cristiana, abraçá al menut omplintlo de petóns y girantse al seu home com una lleona gelosa, cridá:

—¡S' ha acabat Mero!... Aquesta bofetada l' he rebuda jo!... No podem viure junts. Lo noy y jo, nos en anirem... Vull demanar lo divorci... Gracies á Deu ab els dos duros d' ell y jo rentant, ne tindrem prou... Quédát tu ab tos vicis y que Deu t' il·luminí!

Lo qu' havia comensat cóm un drama, acabá ab saynete. La Marta, decidida ja, havia fet un farcell ab la roba y estava disposada á marxar ab son fill. Pero en Mero, devant de l' actitud resolta de sa muller, afluíxá y acabá per demanar perdó.

Aquella perspectiva tant fosca per ell, de viurer separats; d' haverseles de campar tot sol, de no poguer satisfer sos vicis ab son jornal tant migrat per la seva droperia, lo feya tremolar d' angunia. Y acabá per agenollarse als peus de la seva dona y suplicant, mitj plorant li digué:

—No Marta, no te 'n vagis. Passo per tot com á bon lliure-pensador. Jo us respectaré, encare qu' anéu á missa. Pero al menos recordat de lo que 'l teu home representa... No donéu escándol.

—Tu ets, lo qui no n' has de donar, juheu... ¡tabernacle!

MANXIULA.

À JOAN PRAT VILA

SONET

Deu te guardi de mal y Sant Antoni:
avuy, de las mussas ben inspirat,
he pensat fé un soneto y he agafat
la ploma y el tinté: Deu m' ho perdoni.
¿Un sonet? Prou voldria comensá
parlante... ¡qué se jo que 't contarí!
pro noy, em veig perdut; milló seria
que m' estés á la quadra á treballá.
Parlante francament, no sé que faig,
escrich sense sabé que sortirá,
pots creure que are tinch un grós empatg
y seria molt milló dexarlo está;
¿no ho reparas que per molt mal cami vaig?
¿dius que sí? plego donchs.

JOSÉPH VILÁ.

CARTES DE FORA

Senyor Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Sant Hipólit de Voltregá, 3 Maig de 1897.

Caríssim Director: Gran y solemne fou la festa que se celebrá ahí en eixa parroquia de Sant Hipólit.

Des de lo dilluns després de Pasquetes, lo molt Reverent Joan Balmes (á causa d' estar lo senyor Rector malalt) venia preparant ab los sants exercicis, á uns 70 noys y noyes, á fi de que poguessen ler ab fruyt y reculliment la primera comunió.

Cosa digna d' admirar y que á molts feu vessar llágrimas de tendresa, fou al véurer quan aquelles 69 criatures anaren per primera vegada, ordenats de dos en dos, á rébrer á son Diví Mestre. á son Criador. La alegrí resplandía en sos rostres, y ¡oh! ab quin fervor baxaven les escales santes del altar! no semblaven ja los mateixos! pareixen més be transformats en sers celestials. Si lo director d' aquell paperot que 'n diuen *Campana ó Esquella* ho hagués vist, pot ser que posaria fré á sa ploma. Ja pot dirnos llanuts, però jo li dich que després de la mort, veurém que 's pagarà més, si nostra llana ó 'l seu pel.

Per la tarde, després de la funció de la Iglesia y després de la renovació de les promeses del Sant Baptisme, passaren tots los noys y noyes á la rectoria, ahon lo mateix senyor Rector, vnt. Llussiá Spá, mogut per l' amor que professa als tendres noys, volgué (apesar de no estar bó com ja he dit) repartir les estampes que com á recort se donen.

Axis acabá la festa y jo aquí acabo ma carta, demanant que 'm perdoni si per primera vegada he volgut molestarlo.

De V. efectíssim S. S. Q. S. M. B.

UN BARRETINAYEE VOLTREGANÉS.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Tarrassa, 10 de Maig de 1897.

Molt apreciat senyor: M' havia proposat en la present, cantar un himne en honor del tant celebrat *safreig universal*; pro, en vista de lo passat, de lo present y de lo que pot venir, me accontentaré dihent lo que tots sabém: que, l' art de fer felissa á la *propia* patria, te avuy día tants aficionats, que si ressucitessen los hòmens de cent anys enrera moririen assustats al véurer (digemho clá) la farsa dels polítichs á la moderna.

Sabrà, donchs, que si aquesta ciutat te gran fama guanyada per géneros de novetat, més la tindrà d' aquí en avant, segons diuen gent enterada, per haver fet, no 'l descobriment de barrejar llana y cotó, que aixó ja es *vell*, sinó de filar cotó ab pel de *matxo*; y además s' ha fet un mostruari d' última moda que hi entren tots los colors menos lo *negre*. ¡Res, sabis com los d' aquí n' hi ha poch. Y sinó, les lluytes electorals poden respóndrer. Encara que no 'ls vull dir res sobre la excelencia dels preparatius, per no fer caure en basca als lectors, no obstant, si 'm pregunten quíns han guanyat victoria, diré que ningú ha sufert derrota.—¿Cóm pot sé aixó? ¿Tots los partits han obtingut majoria d' elegits?—Tot s' explica molt senzill: Hi havia un corder que tenia cordes de diferentes mides, y apesar d' aixó sempre deya: «A casa meva vench solzament una mena de corda».—No es veritat, deyen los compradors, que be 'n teniu de primes y de groxudes».—«Be, vull dir que tota es filada d' un mateix canem».—¡Ah!... ¿Comprenen ara?

Per últim, no puch menos de demanar als concejals novells y també als antichs, un obsequi per Déu, y es: que encara que la política no tinga entranyes, y visquéu com sogra y nora, no feu á cap preu lo vergonyós disbarat de tancá les portes de casa vostra y sortir á fe un día de camp per la festivitiat del Corpus Cristi.

Es tot quan pot dirli aquest son atent y S. S.

UN TARRASSENCH.

EPIGRAMES

Tenia de pagá un compte
á un ceguet lo vell Sem
y l' hi va dir, no puch prompte,
un altre cop ja 'ns veurém:
mes vólguent cobrá 'l trimestre,
va dí 'l cego: vull dinés
perque será fácil, mestre,
que no us podré veure més.

PILAQUENOMVEUS.



Un cessant, gastava tanta miseria, que no sabent de que viure se 'n anava á olorar los perfums y olors dels guisados de una fonda.

La mestressa que era bastant del puny estret ho va saber, mes ignorava que fós á causa de la miseria; axis es que va tractá d' explotarlo y li digué:

—Fillet, si vol venir á olorar los meus guisados desde avuy endevant m' ha de donar una pela.

—Tingui, digué l' cessant acostantli quatre rals al nás, olori, que ab los seus guisados no faig altre cosa.

Un alcalde de fora, que li tocava anar á presidir la funció del Teatro, va enviar un crial perque anés á mirar quina funció feyan.

—Senyor, digué l' crial quan va tornar, diu que fan *El filósofo sin saberlo*.

—Ves y digues que sense saberlo no vull que l' fassin; que si no 'l saben, que l' studihin.

UN ESTUDIANT DE BACHILLERAT.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Adverbi n' es la primera,
la segona musical,
verb y nom dos y tercera
y la tot terra de sal.

PELACANTES

TERS DE SÍLABES

Ma ga fa la
ga fa la
fa la
la

Sustituir los punts per lletres que llegides horizontal y verticalment diguen: 1.ª ratlla, Nom de dona; 2.ª, utensili dels paletas; 3.ª, Nom de dona; 4.ª, Temps de verb.

BARCELONY.

TARJETA

Maria Valve.

Formar ab aquestes lletres los noms d' un poble catalá y d' un aucell.

EN CLOC CLOC.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª Lo que 's paga molt.—3.ª Planta.—4.ª, Polítich liberal.—5.ª En el bosch.—6.ª Eyna de ferrer.—7.ª, Consonant.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Jo-a-quim.

Logogrifo numérich: Blanco.

Conversa: Pallejá.



Joseph Novi: Fora repetició d' un altre solt.—Gat dels Frares y Suís: No 'ns han fet riure.—Cucurucú: No 'ns agraden rescalfats.—M. Roma: S' hi acosta, però es massa serio.—Joseph Tarrida: Per ara no 's mogui de la taba.—Criatura de Déu: ¿Vol dir que vosté s' ho ha empescat? si per cas, torni.—J. Girona: Per avuy no farém fira.—F. Q., S. A. de P.: Prenguiho també per seu.—Saló: No 'l segon.—J. Castanys: ¿Sap alló del rescalfat? exactament.—Un suscriptor: Es veritat; però si vosté 'ns ajudés...—Joan M. Guasch: Dexe'm, si li sembla.—Manel Adrogué: No segueix bon sistema.—N. Oller: Aquesta no li assegurém.—Quilipiqui Querrasqui: La setmana que vé.—M. M. M.: Anirá.—Histórich: Retocat.—Angel del Apol: No ho volém adquirir, sinó original.—J. Ronzas: Sentim moltíssim no poder complaurel.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.